

ತಾಳಿಕೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಅಭಿಯಾನಕ್ಕೆ ಭಾರತ ನಾಯಕನಾಗಲಿ

2020 ಹರೀಶ್ ಹಂದೆ

'ಸೆಲ್ಯೂ' ಕಂಪನಿ ಸಂಸ್ಥಾಪಕ

ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ಆಧುನಿಕತೆಗಳಾಗಲಿ, ದೇಶದ ಶಕ್ತಿಯಾಗಲಿ ನಿರ್ಧಾರವಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದು ಸೇನಾಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದಲ್ಲ; ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೂ ಅಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ತಾಳಿಕೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ.

2012 ರಲ್ಲಿ ಯುನೈಟೆಡ್ ನೇಷನ್ಸ್ 'ತಾಳಿಕೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಗುರಿ'ಯನ್ನು (Sustainable development goals) ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಬಡತನ ನಿವಾರಣೆ, ಹಸಿವಿನ ನಿವಾರಣೆ, ಲಿಂಗ ಸಮಾನತೆ, ಜೀವನಮಟ್ಟ ಸುಧಾರಣೆ ಹೀಗೆ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕಾದ 17 ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಿ 2030 ರ ಗಡಿಯನ್ನೂ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ 'ಲೀವಿಂಗ್ ನೋ ಒನ್ ಬಿಹೈಂಡ್' ಎಂಬ ಘೋಷವಾಕ್ಯವನ್ನೂ ಮಾಡಿದೆ. ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಅದು ಪ್ರತಿ ದೇಶಕ್ಕೂ ಒಂದು ಟಾರ್ಗಟ್ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿದೆ; ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೂ. ಈಗ ನಾವು 2020 ರ ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. 2030 ರ ಗುರಿ ತಲುಪಲು ನಮಗೆ ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಸಮಯ ಇದೆ. ಈ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ವ್ಯಯಿಸಬೇಕು?

'ತಾಳಿಕೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಗುರಿ'ಯತ್ತ ವಿಶ್ವದ ನಡಿಗೆಗೆ 2020 ರಲ್ಲಿ ಭಾರತವೇ ನಾಯಕತ್ವ ವಹಿಸಲಿ ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಆಸೆ ಮತ್ತು ಕನಸು. ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಹೇಗೆ?

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಶೇ. 40-50 ಜನರಿಗೆ ಆರೋಗ್ಯ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಜೀವನಮಟ್ಟವನ್ನು ತಾಳಿಕೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಅಡಿಪಾಯದಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಿದರೆ ಬಡತನ ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ, ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಶೇ. 60 ಜನರ ಬೌದ್ಧಿಕ ಪ್ರತಿಭೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ನಾವು ಬರೀ ದೇಹತ್ರಮದ ಕೆಲಸಗಾರರು ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯ ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡಿದರೆ ಅವರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಗಣಿತಜ್ಞರು, ಎಂಜಿನಿಯರ್, ಡಾಕ್ಟರ್, ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ರೂಪುಗೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಭಾರತದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೂ ತನ್ಮೂಲಕ ವಿಶ್ವದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೂ ಆಗುವುದು. ಆಗ ತಾಳಿಕೆಯ

ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಅಭಿಯಾನಕ್ಕೆ ಭಾರತವೇ ನಾಯಕನಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

'ನಾಯಕ' ಎಂದಾಕ್ಷಣ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಸೇನಾಶಕ್ತಿಯ ನಾಯಕನಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಇಷ್ಟು ಮಿಲಿಟರಿ ಶಕ್ತಿ ಇದೆ; ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಹಣ ಇದೆ, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಟ್ಟಡಗಳಿವೆ, ವಿಶ್ವದ ಶ್ರೀಮಂತರ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಜನ ಭಾರತೀಯರಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಮಾದರಿಯ ನಾಯಕತ್ವ ನಮಗೆ ಬೇಡ. ಬದಲಿಗೆ, ಯಾವುದಾದರೂ ಆಫ್ರಿಕನ್ ದೇಶದ ಅಧ್ಯಕ್ಷನೋ, ಬ್ರೆಝಿಲ್ ಅಥವಾ ಪಕ್ಕದ ಪಾಕಿಸ್ತಾನವೇ ಆಗಲಿ, 'ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಬಡತನವನ್ನು ಹೇಗೆ ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಭಾರತವನ್ನು ನೋಡಿ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು' ಎಂದು ಹೇಳುವ ಹಾಗಾಗಬೇಕು. ಈ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶ ವಿಶ್ವಕ್ಕೆ ನಾಯಕನಾಗಬೇಕು.

ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು, ಸಮಾಜವನ್ನು ದೂರುವುದು ಸುಲಭ. ಹೀಗೆ ದೂರುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡೇ ಜೀವಮಾನವಿಡೀ ಬದುಕಬಿಡಬಹುದು. ಆದರೆ, ನಾವು ದೂರುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತ ಕೂಡುವುದು ಬೇಡ. ಬದಲಿಗೆ ಪರಿಹಾರದ ದಾರಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕೋಣ. ಭಾರತ ದೂರುಗಳ ದೇಶ ಆಗೋದು ಬೇಡ; ಪರಿಹಾರಗಳ ದೇಶ ಆಗಲಿ.

ನಮ್ಮ ಮನೋಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಕೊಂಚ ಬದಲಾವಣೆಯಾದರೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಸಾಧ್ಯ. ಹಾಗಾದರೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಬೇಕು?

ಈ ಬದಲಾವಣೆಯ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆಯೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯರನ್ನೂ ಗೌರವದಿಂದ ಕಾಣುವುದು. ಈ ವಿವೇಚನೆ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಬರುವುದಲ್ಲ; ಶಿಕ್ಷಕರಿಂದಲೂ ಬರುವುದಲ್ಲ. ಮನೆಯಿಂದಲೇ ಈ ಸಂಸ್ಕಾರ ದೊರೆಯಬೇಕು.

ಕಾಸ್ಪಿ ಸಿಸ್ಟಂ ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಆರ್ಥಿಕ ಕ್ಲಾಸ್ ಸಿಸ್ಟಂ ಅನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಿಂದ ತೊಡೆದುಹಾಕಬೇಕು.

ಅದರ ಕುರಿತು ನಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆ ಬದಲಾಗಬೇಕು. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ತರಲು ಮಧ್ಯಮವರ್ಗ ಮತ್ತು ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ವರ್ಗ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ. ನಮಗೆ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಬಡ್ಡಿ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಸಂಬಳ ಹೆಚ್ಚಳವಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರುವ ಹೆಂಗಸಿಗೂ ಅದು ಅಗತ್ಯ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಹೊಳೆಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

2020 ರಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದ ದೇಶ ಆಗಬೇಕಾದರೆ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಸಮಾಜತನೆಯ ಮನೋಧರ್ಮವನ್ನು ಬಿತ್ತುವುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಆಲೋಚನಾಕ್ರಮವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಇನ್‌ಕ್ಯೂಸಿವ್ ಆಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಅರ್ಧ ತೋಳಿನ ಅಂಗಿ ಮತ್ತು ಧೋತಿ ತೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಆತನನ್ನು ನಾವು 'ನೀನು' ಎಂದು ಸಂಬೋಧಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅದೇ ಮನುಷ್ಯ ಪ್ಯಾಂಟ್-ಷರ್ಟ್ ತೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ 'ನೀವು' ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಆಲೋಚನಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿನ ಈ ತಾರತಮ್ಯ ಬದಲಾಗಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ತಂತಾನೆಯೇ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಒಬ್ಬ ರೈತ ದಶಕಗಳಿಂದ ಹತ್ತಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಅನುಭವ ಗಳಿಸಿ ತಜ್ಞನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಗುಲ್ಬರ್ಗಾ, ದಾವಣಗೆರೆ ಹಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಹತ್ತಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಅನುಭವಿ ರೈತರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು